

skarbowy (Dz. U. Nr 213, poz. 1803) z art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2, art. 92 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucam:

- naruszenie art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) w związku z art. 36 ust. 3 i art. 49 tej ustawy oraz art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wnoszę o:

- uwzględnienie zażalenia i uchylenie lub zmianę zaskarżonego postanowienia w całości, w sposób umożliwiający nadanie skardze konstytucyjnej dalszego biegu poprzez skierowanie jej do rozpoznania na rozprawie również w zakresie badania zgodności art. 1 pkt 13 lit. b *tiret* drugie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 153, poz. 1272) oraz art. 1 pkt 7 ustawy z dnia 4 grudnia 2002 r. zmieniającej ustawę o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym, ustawę o oznaczaniu wyrobów znakami skarbowymi akcyzy oraz ustawę – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. Nr 213, poz. 1803) z art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2, art. 92 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Uzasadnienie

Trybunał Konstytucyjny odmawiając nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej wniesionej przez T Spółka Jawna w zakresie jednego z czterech zarzutów podniesionych w tej skardze, zajął stanowisko, iż zaskarżone przepisy art. 1 pkt 13 lit. b *tiret* drugie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (zwanej dalej „nowelizacją z 30 sierpnia 2002 r.”) oraz art. 1 pkt 7 ustawy z dnia 4 grudnia 2002 r. zmieniającej ustawę o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym, ustawę o oznaczaniu wyrobów znakami skarbowymi akcyzy oraz ustawę – Kodeks karny skarbowy (zwanej dalej nowelizacją z 4 grudnia 2002 r.) nie mogą być przedmiotem skargi konstytucyjnej, gdyż nie stanowiły one podstawy rozstrzygnięcia wydanego wobec Skarżącej Spółki.

Ze stanowiskiem tym i odmową nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu w powyższym zakresie nie sposób się jednak zgodzić z kilku powodów.

Po pierwsze okoliczność, że powyższe przepisy art. 1 pkt 13 lit. b *tiret* drugie nowelizacji z 30 sierpnia 2002 r. oraz art. 1 pkt 7 nowelizacji z 4 grudnia 2002 r. nie zostały formalnie wskazane jako podstawy prawne wydanych w sprawie Skarżącej Spółki decyzji wymiarowych w podatku akcyzowym, czy też wyroków sądów administracyjnych badających legalność tych decyzji nie oznacza, że przepisy te nie stworzyły faktycznej podstawy prawnej

do władczej ingerencji podatkowej w sferę konstytucyjnie chronionych wolności i praw Skarżącej (prawa własności, którego ochronę zapewnia art. 21 i art. 64 Konstytucji RP) – poprzez wykreowanie takiego stanu prawnego, który stwarzał organom podatkowym podstawy do pozbawienia Skarżącej prawa do zwolnienia od podatku akcyzowego przez następcze dostosowanie treści delegacji ustawowej zawartej w art. 37 ust. 2 pkt 2 i ust. 4 nowelizowanej ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym do przepisów § 6 rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie podatku akcyzowego wydanego uprzednio (w dniu 22 marca 2002 r.) z przekroczeniem zakresu tej delegacji ustawowej w brzmieniu obowiązującym przed jej znowelizowaniem – co zostało wykazane i obszernie uzasadnione w treści skargi konstytucyjnej z dnia 26 kwietnia 2011 r. Taki sposób kreowania przez ustawodawcę stanu prawnego w zakresie władczej ingerencji podatkowej przez organy państwa w sferę konstytucyjnie chronionego prawa własności, polegający na późniejszym dostosowywaniu zakresu upoważnienia ustawowego do treści wydanego wcześniej przepisu rozporządzenia (§ 6 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 marca 2002 r. w sprawie podatku akcyzowego, Dz. U. Nr 27, poz. 269 ze zm.), pozostaje – w ocenie Skarżącej – w rażącej sprzeczności z podstawowymi zasadami Konstytucji określającymi porządek prawny Rzeczypospolitej Polskiej, w tym przede wszystkim z zasadą hierarchiczności źródeł prawa właściwej dla demokratycznego państwa prawnego (art. 92 ust. 1 w zw. z art. 87 i art. 2 Konstytucji RP) oraz z zasadą ponoszenia ciężarów publicznoprawnych (w tym podatków) określonych i nakładanych wyłącznie w drodze ustawy (art. 84 i art. 217 Konstytucji RP). Stan prawny wykreowany na gruncie ww. przepisów art. 1 pkt 13 lit. b *tiret* drugie nowelizacji z 30 sierpnia 2002 r. oraz art. 1 pkt 7 nowelizacji z 4 grudnia 2002 r. legitymizujących wprowadzony wcześniej z przekroczeniem zakresu delegacji ustawowej przepis § 6 ust. 1 pkt 1 i ust. 5 ww. rozporządzenia Ministra Finansów z 22 marca 2002 r., który – wbrew pierwotnemu upoważnieniu ustawowemu – określał warunki stosowania zwolnienia od akcyzy przez sprzedawcę oleju opałowego – prowadzi zaś w istocie do sytuacji, w której to wydane później ustawy nowelizacyjne „wykonują” wprowadzony wcześniej w życie przepis rozporządzenia, a nie odwrotnie – co stanowi zaprzeczenie normy art. 92 ust. 1 Konstytucji RP, który stanowi, że rozporządzenia są wydawane na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania.

Argumentacja Trybunału Konstytucyjnego zawarta w zaskarżonym postanowieniu z dnia 15 marca 2012 r. jest sprzeczna z zasadami logiki formalnej oraz elementarną wiedzą o prawie. Powołany jako argument brak możliwości stosowania ustawy zmieniającej jako aktu generalnego – ogólnego i abstrakcyjnego – nie ma w tej sprawie żadnego znaczenia. Przepisy ustawy nowelizującej powstały bowiem w terminie późniejszym niż kwestionowana ustawa poprzedzająca oraz rozporządzenie, które uznaje się w skardze z 26.04.2011 r. za niekonstytucyjne.

Istota problemu jest taka, że niekonstytucyjność kwestionowanej regulacji prawnej wynika z tego, że ustawa nowelizująca zmienia podstawę prawną rozporządzenia. Istotny jest tutaj cel wydania ustawy nowelizującej, którym nie jest zmiana prawa wskutek zmiany

założeń gospodarczych, aksjologicznych albo zmiany koncepcji ustawodawczej. Celem wydania nowego prawa jest w istocie zalegalizowanie niekonstytucyjnego przepisu rozporządzenia.

Powstaje w związku z tym pytanie, czy zgodne z Konstytucją jest wydawanie ustaw, dzięki którym przepisy niekonstytucyjne stają się przepisami legalnymi. Podkreślić przy tym należy, że chodzi tu o odwrócenie hierarchii aktów prawnych. Mamy bowiem do czynienia z taką sytuacją, że racją ustawową nowego prawa jest niekonstytucyjność aktu wykonawczego do ustawy, który to akt wykonawczy ma stać się konstytucyjny wskutek utworzenia na jego podstawie nowych przepisów ustawy. Narusza to porządek konstytucyjny wynikający z art. 87 i 92 Konstytucji, ponieważ merytoryczną podstawą regulacji ustawowej staje się rozporządzenie. Nie można bowiem zignorować w orzekaniu o konstytucyjności merytorycznego związku między aktami prawnymi. W hierarchii aktów prawnych chodzi bowiem nie tylko o formalną strukturę nadrzędności lecz także, a nawet przede wszystkim, o związki treściowe.

W rozpatrywanym przypadku treść ustawy nowelizującej została tak ukształtowana, aby rozporządzenie wykonawcze było z nią zgodne. Zgodność ta nie została jednak zapewniona przez pierwotną merytoryczną zawartość ustawy, bo merytorycznie pierwotne było rozporządzenie. Z tych powodów uzasadnione jest twierdzenie o odwróceniu porządku konstytucyjnego w procesie legislacyjnym kreującym opisany wyżej stan prawny, który stał się podstawą ostatecznego orzekania o obowiązkach podatkowych Skarżącej. Naruszony został więc w szczególności wzorzec konstytucyjności wynikający z art. 92 ust. 1 Konstytucji. Zażalenie jest zaś uzasadnione, ponieważ zaskarżone postanowienie Trybunału Konstytucyjnego – poprzez bezzasadną odmowę nadania skardze dalszego biegu w tym zakresie – aprobuje w istocie naruszenie tego konstytucyjnego wzorca.

W okolicznościach niniejszej sprawy niezasadne jest twierdzenie zawarte w zaskarżonym postanowieniu TK, że znaczenie normatywne przepisów nowelizujących wyczerpało się w momencie modyfikacji przepisów ustawy. Wbrew twierdzeniom Trybunału, przepisy zmieniające zostały bowiem w niniejszej sprawie wykorzystane w procesie stosowania prawa poprzez fakt, że stanowiły legitymizację dla użycia niekonstytucyjnych przepisów § 6 rozporządzenia Ministra Finansów wydanych w dniu 22 marca 2002 roku z przekroczeniem zakresu upoważnienia ustawowego.

Zatem źródłem naruszenia konstytucyjnie chronionych praw i wolności wskazanych w zarzucie określonym w punkcie 2 skargi konstytucyjnej z dnia 26 kwietnia 2011 r. była również norma prawna wywiedziona z zaskarżonych przepisów art. 1 pkt 13 lit. b *tiret* drugie nowelizacji z 30 sierpnia 2002 r. oraz art. 1 pkt 7 nowelizacji z 4 grudnia 2002 r., która stwarzała podstawę do następczego dostosowania do przepisu rozporządzenia treści upoważnienia ustawowego zawartego w art. 37 ust. 2 pkt 2 i ust. 4 nowelizowanej ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym. Stosowanie przez organy podatkowe w sprawie Skarżącej przepisów § 6 ust. 1 pkt 1 i ust. 5 rozporządzenia Ministra Finansów z 22 marca 2002 r. w powiązaniu z dostosowaną do treści tych przepisów wykonawczych

podstawą ustawową zawartą w art. 37 ust. 2 pkt 2 ust. 4 ustawy nowelizowanej nie byłoby bowiem możliwe bez wprowadzonych w życie przepisów ww. nowelizacji, tj. art. 1 pkt 13 lit. b *tiret* drugie nowelizacji z 30 sierpnia 2002 r. oraz art. 1 pkt 7 nowelizacji z 4 grudnia 2002 r. Przepisy te stały się zatem również podstawą rozstrzygnięcia w sprawie Skarżącej, ponieważ wykreowały one stan prawny w oparciu, o który doszło do ukształtowania sytuacji prawnej Skarżącej w sferze prawa daniowego, tj. do pozbawienia prawa do zwolnienia od akcyzy w oparciu o przepisy rozporządzenia, których podstawę ustawową przystosowano następczo do ich treści poprzez wprowadzenie w życie powyższych przepisów nowelizujących ustawę o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym.

Ponadto należy zwrócić uwagę, że zarzut niezgodności powyższych przepisów ustaw nowelizacyjnych z dnia 30 sierpnia 2002 r. oraz z dnia 4 grudnia 2002 r. z art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 w zw. z art. 2, art. 92 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji RP pozostaje w ścisłym powiązaniu z pierwszym z zarzutów podniesionych w skardze konstytucyjnej z dnia 26 kwietnia 2011 r. (oznaczonym w treści skargi jako punkt 1), tj. z zarzutem niezgodności § 6 ust. 1 pkt 1 i ust. 5 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 marca 2002 r. w sprawie podatku akcyzowego w zw. z art. 37 ust. 2 pkt 2 i ust. 4 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym z art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 w zw. z art. 2, art. 92 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji RP.

Na ścisłe powiązanie obu tych zarzutów wskazuje choćby treść skargi konstytucyjnej oraz wskazanie w obu tych zarzutach tych samych wzorców badania konstytucyjności, tj. art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 w zw. z art. 2, art. 92 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji RP (zob. str. 2 skargi – pkt 1 i 2; str. 3-4 skargi – lit. a i b; oraz str. 17 – gdzie w punkcie *Ad 2*) wyraźnie wskazano, że jest to: „*Uzasadnienie zarzutu niezgodności art. 1 pkt 13 lit. b tiret drugie ustawy zmieniającej z 30 sierpnia 2002 r. oraz art. 1 pkt 7 ustawy zmieniającej z 4 grudnia 2002 r., pozostających w związku z art. 37 ust. 2 pkt 2 u.p.t.u. oraz z § 6 ust. 1 pkt 1 i ust. 5 rozporządzenia MF z 22.03.2002 r. – z art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji RP w związku z art. 2, art. 92 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji RP*”. W całej skardze zarzut niezgodności z Konstytucją art. 1 pkt 13 lit. b *tiret* drugie nowelizacji z 30 sierpnia 2002 r. oraz art. 1 pkt 7 nowelizacji z 4 grudnia 2002 r. odnoszony jest więc do zarzutu niekonstytucyjności § 6 ust. 1 pkt 1 i ust. 5 ww. rozporządzenia Ministra Finansów z 22 marca 2002 r. w zw. z art. 37 ust. 2 pkt 2 i ust. 4 ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym, czyli do zarzutu oznaczonego w skardze konstytucyjnej jako punkt 1. Na str. 4 skargi konstytucyjnej pod literą b), gdzie zawarto opis istoty zarzutu zawartego w punkcie 2) tej skargi wskazuje się wprost, że: „*Naruszenie ww. praw podmiotowych polegało na tym, iż w odniesieniu do zobowiązań podatkowych określonych Skarżącemu za okres od stycznia do maja 2003 r. NSA opierał się na postanowieniach § 6 ust. 1 pkt 1 i ust. 5 rozporządzenia MF z 22.03.2002 r., które – pomimo nowelizacji przepisów u.p.t.u. dokonanej od 1 października 2002 r. (zob. art. 1 pkt 13 lit. b tiret drugie ustawy zmieniającej z 30 sierpnia 2002 r.), a następnie także od 1 stycznia 2003 r. (zob. art. 1 pkt 7 ustawy zmieniającej z 4 grudnia 2002 r.) – nadal nie mogły stanowić legalnej podstawy do*

obciążenia sprzedawcy oleju opałowego, któremu złożono nierzetelne oświadczenie o jego przeznaczeniu, akcyzą według stawki jak za olej napędowy – ze względu na fakt, że wskazane przepisy nowelizujące ustawę o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym z dniem 1 października 2002 r. rozszerzyły ex post i w sposób blankietowy zakres upoważnienia ustawowego przewidzianego w art. 37 ust. 2 pkt 2 tej ustawy. Taki zabieg legislacyjny ze względu na reguły walidacyjne i hierarchiczności źródeł prawa nie mógł stanowić skutecznej sanacji przepisów § 6 ust. 1 pkt 1 i ust. 5 ww. rozporządzenia – wprowadzonych w życie wcześniej, tj. w dniu 26 marca 2002 r. z oczywistym naruszeniem zakresu upoważnienia ustawowego wynikającego z ówczesnej treści delegacji ustawowej (art. 37 ust. 2 pkt 2 u.p.t.u.)”.

Treść skargi konstytucyjnej wyjaśnia zatem dostatecznie, w jaki sposób zaskarżone przepisy nowelizacji z 30 sierpnia 2002 r. i 4 grudnia 2002 r. wpłynęły na treść ostatecznych orzeczeń organów władzy publicznej wydanych wobec Skarżącej, wiążąc te zarzuty z zarzutem niezgodności z Konstytucją kwestionowanych przepisów § 6 ust. 1 pkt 1 i ust. 5 rozporządzenia Ministra Finansów z 22 marca 2002 r. w związku z nowelizowanym art. 37 ust. 2 pkt 2 ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym. W niniejszej sprawie nie znajduje więc uzasadnienia powoływanie się przez Trybunał Konstytucyjny w zaskarżonym postanowieniu do tez sformułowanych w postanowieniu TK w sprawie o sygn. akt Ts 61/09, gdzie podstawą odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu był zarzut, że skarżący nie zawarł wyjaśnień, w jaki sposób przepis ustawy nowelizującej stanowił podstawę ostatecznego – w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji – orzeczenia organów władzy publicznej.

Treść skargi konstytucyjnej wniesionej w niniejszej sprawie w imieniu spółki jawnej T wskazuje zaś takie podstawy, akcentując ścisły związek zarzutu niekonstytucyjności przepisów art. 1 pkt 13 lit. b *tiret* drugie nowelizacji z 30 sierpnia 2002 r. oraz art. 1 pkt 7 nowelizacji z 4 grudnia 2002 r. (oznaczonego w skardze jako pkt 2) z zarzutem niezgodności z Konstytucją § 6 ust. 1 pkt 1 i ust. 5 rozporządzenia Ministra Finansów z 22 marca 2002 r. w zw. z art. 37 ust. 2 pkt 2 i ust. 4 ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (oznaczonym w skardze jako pkt 1). Obydwa zarzuty dotyczą naruszenia tego samego wzorca konstytucyjnego – tj. chronionego przez art. 21 i art. 64 Konstytucji RP prawa własności, przy czym zgodnie z treścią zarzutu oznaczonego w skardze jako pkt 1), powyższe naruszenie spowodowane zostało wydaniem aktu podustawowego z wyraźnym przekroczeniem upoważnienia ustawowego w odniesieniu do określenia warunków zwolnienia od akcyzy sprzedaży oleju opałowego. Natomiast zgodnie z treścią zarzutu oznaczonego w skardze jako pkt 2), naruszenie konstytucyjnie chronionego prawa własności polega na tym, że wskazane wyżej przepisy nowelizujące ustawę o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym doprowadziły do niedopuszczalnego rozszerzenia *ex post* i w sposób blankietowy zakresu upoważnienia ustawowego przewidzianego w art. 37 ust. 2 pkt 2, po to by następnie zapewnić zgodność

kwestionowanych przepisów § 6 ust. 1 pkt 1 i ust. 5 ww. rozporządzenia Ministra Finansów z tą ustawą.

Powyższe wskazuje, że zarzuty niekonstytucyjności podniesione w pkt 1) i pkt 2) skargi konstytucyjnej są względem siebie komplementarne, co dodatkowo uzasadnia konieczność merytorycznego rozpoznania przez Trybunał Konstytucyjny obu tych zarzutów, a więc nie tylko zarzutu dotyczącego niekonstytucyjności przepisów samego rozporządzenia, ale również zarzutu dotyczącego zbadania zgodności art. 1 pkt 13 lit. b *tiret* drugie nowelizacji z 30 sierpnia 2002 r. oraz art. 1 pkt 7 nowelizacji z 4 grudnia 2002 r. z art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 w zw. z art. 2, art. 92 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji RP. Konieczność rozpatrywania obu tych zarzutów we wzajemnym powiązaniu wynika po pierwsze z faktu, że ww. przepisy ustaw nowelizacyjnych z 30 sierpnia 2002 r. oraz z 4 grudnia 2002 r. doprowadziły do usankcjonowania takiego stanu prawnego, w którym ten sam przepis rozporządzenia (§ 6 ust. 1 pkt 1 i ust. 5 ww. rozporządzenia Ministra Finansów z 22 marca 2002 r.) mógł stanowić podstawę władczego rozstrzygnięcia o zakresie obowiązku podatkowego Skarżącej w akcyzie, pomimo późniejszej istotnej zmiany zakresu delegacji ustawowej, której nie towarzyszyło jednak wydanie nowego przepisu rozporządzenia wykonawczego w oparciu o ten zmieniony zakres upoważnienia ustawowego wprowadzonego w art. 37 ust. 2 pkt 2 ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym w wyniku ww. nowelizacji tej ustawy, dokonanych już jednak po wydaniu przepisów § 6 tego rozporządzenia z przekroczeniem granic pierwotnego upoważnienia ustawowego.

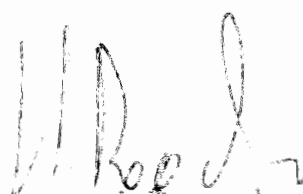
Istotnym motywem postawionego w skardze konstytucyjnej zarzutu niezgodności art. 1 pkt 13 lit. b *tiret* drugie nowelizacji z 30 sierpnia 2002 r. oraz art. 1 pkt 7 nowelizacji z 4 grudnia 2002 r. z art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 w zw. z art. 2, art. 92 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji RP była również okoliczność, że Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z dnia 25 stycznia 2011 r., sygn. akt P 5/08, na skutek braku podniesienia zarzutu niekonstytucyjności tych przepisów przez wnioskodawcę, pozbawiony został prawnej możliwości zbadania zgodności z Konstytucją takiego sposobu wprowadzenia przez ustawodawcę zmian w stanie prawnym dotyczącym zakresu delegacji ustawowej odnoszącej się do przepisów § 6 rozporządzenia Ministra Finansów z 22 marca 2002 r., jaki wynikał z wejścia w życie regulacji art. 1 pkt 13 lit. b *tiret* drugie nowelizacji z 30 sierpnia 2002 r. oraz art. 1 pkt 7 nowelizacji z 4 grudnia 2002 r. Podniesienie zarzutu w tym zakresie w skardze konstytucyjnej spółki jawnej T jest zatem ze wszelkich miar zasadne, gdyż umożliwia Trybunałowi Konstytucyjnemu przeprowadzenie pełnej kontroli konstytucyjności stanu prawnego wykreowanego przepisami wskazanych wyżej nowelizacji zmieniających następczo zakres upoważnienia ustawowego w celu dostosowania go do treści wprowadzonego wcześniej w życie przepisu rozporządzenia, który wydany został z przekroczeniem granic pierwotnego upoważnienia ustawowego w brzmieniu sprzed tych nowelizacji. Nie ulega zaś wątpliwości, że zbadanie zgodności z Konstytucją normy prawnej wynikającej ze stanu prawnego wykreowanego wejściem w życie przepisów art. 1 pkt 13 lit. b

tiret drugie nowelizacji z 30 sierpnia 2002 r. oraz art. 1 pkt 7 nowelizacji z 4 grudnia 2002 r., objętych zarzutem punktu 2 skargi konstytucyjnej, ma swoje głębokie uzasadnieniem merytoryczne w fakcie, że stan prawny zaistniały w wyniku wprowadzenia w życie tych przepisów stał się podstawą władczego orzekania w sprawie Skarżącej Spółki w zakresie wymiaru zobowiązań podatkowych za miesiące od stycznia do maja 2003 roku.

Powołane w niniejszym zażaleniu argumenty prawne wskazują, że nie ma dostatecznych podstaw, aby odmawiać dalszego biegu skardze konstytucyjnej z dnia 26 kwietnia 2011 r. także w zakresie zbadania zgodności art. 1 pkt 13 lit. b *tiret* drugie nowelizacji z 30 sierpnia 2002 r. oraz art. 1 pkt 7 nowelizacji z 4 grudnia 2002 r. z art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2, art. 92 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Również w odniesieniu do tego zarzutu spełnione są bowiem przesłanki z art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, gdyż w oparciu o te przepisy nowelizujące wykreowany został niezgodny z Konstytucją stan prawny, na podstawie którego sądy administracyjne obu instancji oraz organy administracji skarbowej orzekły o zakresie obowiązku podatkowego Skarżącej, pozbawiając ją prawa do zwolnienia od akcyzy, co doprowadziło do naruszenia jej konstytucyjnie chronionego prawa własności. I to właśnie w stosunku do tak wykreowanego przez ustawodawcę stanu prawnego w wyniku wskazanych wyżej nowelizacji ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym, mających na celu sanację wprowadzonych niezgodnie z tą ustawą przepisów § 6 rozporządzenia Ministra Finansów z 22 marca 2002 r. w sprawie podatku akcyzowego, Skarżąca domaga się stwierdzenia ich niezgodności z Konstytucją.

Skarga konstytucyjna w zakresie zarzutu objętego zaskarżonym postanowieniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2012 r. nie jest zatem oczywiście bezzasadna, co – w świetle art. 36 ust. 3 w zw. z art. 49 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym – wykluczało wydanie postanowienia o odmowie nadania jej dalszego biegu w powyższym zakresie.

Uznając, że z podanych wyżej względów zaskarżone postanowienie TK z dnia 15 marca 2012 r., sygn. akt Ts 127/11, narusza art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym w związku z art. 36 ust. 3 i art. 49 tej ustawy oraz art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, wnoszę jak w *petitum*.

Marek Szwonkowski
Przewodniczący Komisji Podatkowej
Krajowa Administracja Skarbowa
ul. Chałubińskiego 10, Warszawa
00-913, tel. 22 619 726 878
fax 22 619 726 878, REGON 140326713